

væsen, de ville da meget lettere kunne studere det igjennem, end de kunne det efter den Skikkelse, Loven nu har. Dersom man vil have et Forbillede paa saadanne Love, vil jeg henvisse til de franske Budgetter, hvis Form er omtrent som nævnt. Jeg antager, at det er nyttigt, at faa mange som muligt sætte sig ind i vort Finantsvæsen, og det vil man lettest opnaae derved, at vore Finantslove affattes paa en hurtig forstaaelig Maade.

Gjellerikke jeg skal gaae ind paa Detaillen af det foreliggende Lovforslag; men jeg kan ikke undlade at gjøre opmærksom paa et Punkt, og det er, at uagtet der er nogen Forbedring i vor Indtægt af Kassebeholdningen, saa ere vi dog meget uheldig situerede derved, at Renten af en Kassebeholdning paa over $3\frac{1}{2}$ Million Rd. ikke er anslaaet til højere end 82,000 Rd. — Det er vel sandt, at man ikke kan trække Rente af den hele Kassebeholdning, idet endeel deraf maa bruges til løbende Udgifter og mødende Eventualiteter; men desuagtet paaistaer jeg, at vi ikke have gjort nogen god Handel, da vi gjorde den Pengeomsætning med Monarchiet, og den eneste Trøst, jeg har, er den, at en saadan Forbindelse med Monarchiet ikke vil vare længe. Enhver, som veed, hvormeget Penge i den forløbne Tid og nu i Dieblisset ere værd, vil med mig sande, at det er en overordentlig lille Indtægt af vor Kassebeholdning. — Dersom vi fik den Rente, vi egentlig skulde have af vor Kassebeholdning, saa maatte den kunne dække den nævnte Underbalance af 35,000 Rd. Jeg seer her forøvrigt, at det ikke er let, selv i Smaating, at komme tilrette med Monarchiet; thi der er visse Poster, som vor Minister har forlangt godtgjort af Monarchiet, men de ere blevne afviste. Nu veed jeg naturligvis ikke, hvorvidt det er tilraadeligt, men det maa jo senere blive undersøgt, om ikke rette Bedkommende bør henvises til at sagsøge Monarchiet for deres Krav.

Indenrigsministeren: Den sidste Slutning, som den ærede Rigsdagsmand vilde udbrage af nogle Bemærkninger i Anmærkningerne til Finantsloven, maa jeg dog modsige. Man kan ikke sige, at det for Kongeriget er vanskeligt at komme til Rette med

Monarchiet eller omvendt, blot fordi der efter den Anledning, som et enkelt Tilfælde giver, sættes det Spørgsmaal under Forhandling, hvorvidt en eller anden Udgift skal overføres fra det ene til det andet Sted; det er aabenbart en uretsfærdig Slutning. Man maa undersøge det enkelte Tilfælde, før man kan være berettiget til derom at udtale nogen Dom, og selv om en Enkelt, f. Ex. her i Rigsdagen, maatte mene, at Grundene i et saadant Tilfælde synes at være mere overveiende til den ene end til den anden Side, uden at dette dog blev anerkjendt, f. Ex. fra Monarchiets, saa er det dermed aldeles ikke givet, at Sagen virkelig forholdt sig saa, at det virkelig er vanskeligt for Landsdelene at komme til Rette med Monarchiet; thi det Samme kan maastee i et givet Tilfælde ligeoverfor Kongeriget gjøres gjældende fra deres Side, som nærmest repræsenterer Monarchiet. Jeg troer ikke, at der vindes Noget ved at dvæle ved det Slags temmelig smaa og ubetydelige Mellemværender, som afgjøres snart paa den ene, snart paa den anden Maade, eller som i alt Fald staa hen, indtil man kan blive enig; det er virkelig Smaating, som der efter min Formening ikke er nogen Grund til at lægge Vægt paa.

Naar den ærede Rigsdagsmand antydede et Dnske om en større Udbredelse mellem Publicum af finantstiel Kundskab, saa kan jeg, forsaavidt dette Spørgsmaal egner sig her til Forhandling, gjerne dele det Dnske; jeg troer, at det store finantstille Materiale, som i nogle Decennier er fremkommet, kun i en overordentlig ringe Grad er trængt igjennem indenfor en snever Kreds; men jeg kan ikke være enig med ham, naar han mener, at Midlet til Udbredelsen af denne Kundskab netop skulde ligge i Affattelsen af Finantsforslaget. Det kan dog vel ikke være Meningen med Affattelsen af Finantsloven og med de dertil hørende Anmærkninger, at den skal være en Vejleder eller en Ledetraad for Publicum i Almindelighed; en anden Sag er det, at Forslaget i en vis Retning skal være en saadan Ledetraad for dem, der nærmest have at behandle Sagen. — Der behøves til Udbredelsen i Publicum Mellemmand; til Udbredelsen af finantstille Ind-